

PARAULA I VIDA

Aquella primavera que volia Joan XXIII

S'han acomplert aquests dies els cinquanta anys de l'obertura del Concili Vaticà II per Joan XXIII. Aquest Sant Pare volia que el Concili fos el signe anunciador d'una nova primavera de l'Església. Aquell somni roman encara vàlid en aquests temps difícils en tants aspectes de la vida. Tots hem de treballar perquè l'Església realitzi cada dia millor la seva missió enmig del nostre món i doni aquells fruits que Jesucrist li va prometre: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.»

Joan XXIII firma la butlla de convocatòria del Concili Vaticà II

La crida que el Senyor ens fa a donar fruit culmina el seu discurs del cep veritable. Hi ha quelcom necessari per poder donar fruit. Jesús, cep veritable, ens diu que «així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi» (Jn 15,4).

Fer de manera que l'Església pugui donar els fruits que ha de donar al món d'avui és també l'objectiu principal del Sant Pare actual, Benet XVI. És per això que ha volgut celebrar l'Any de la Fe.

L'Església floreix amb fruits abundosos si viu intensament la fe. Cal reprendre la reflexió i l'acció inspirada en els textos del Concili Vaticà II, que representen un veritable pont entre l'avui cristià i la gran tradició de l'Església.

Com a cristians, estem cridats a estimar aquest nostre temps i a creure que és possible comunicar l'Evangeli ara, enmig d'aquests homes i dones, enmig d'aquests joves i infants d'avui. És significatiu que el Sant Pare hagi volgut, coincidint amb els 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II, un sínode sobre la nova evangelització, que aquests dies s'està celebrant a Roma. Efectivament, el sentit del Concili —com deia Pau VI— fou el de comunicar millor l'Evangeli als homes i les dones del nostre temps.

El nostre no és un temps de captivitat per a l'Evangeli. És —això sí— un temps en què estem cridats a viure i testimoniar amb joia i humilitat la nostra fe. Això ens demana restar ben units a Jesucrist, com ens ha invitat a fer el Sant Pare: «Durant aquest temps, tindrem la mirada fixa en Jesucrist, que va iniciar i completar la nostra fe». Enguany ha de ser una ocasió perquè compreguem ben profundament que el fonament de la fe cristiana és «la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Certament, com deia el gran teòleg i cardenal John-Henry Newman, beatificat per Benet XVI, «la fe no és alguna cosa. La fe és Al·gú. La fe no és qualsevol algú. La fe és Jesucrist».

Tota acció evangelitzadora demana que els cristians tinguem com a centre Jesucrist. Conèixer millor, estimar més intensament i imitar més fidelment Crist, aquí rau l'essència de la vida cristiana i d'aquí ha de sorgir el dinamisme que empeny els cristians a donar testimoniatge personalment i comunitari de la seva fe al servei de l'Església i del món.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Un viatge per la pau i l'esperança

Del 14 al 16 del passat setembre, Benet XVI va fer un viatge apostòlic al Líban. El mateix dia 14, a la basílica de Sant Pau d'Harissa, va firmar l'exhortació apostòlica post-sinodal *Ecclesia in Medio Oriente*, que recull i proposa a totes les comunitats d'aquella regió les conclusions de l'assemblea del Sínode dels Bisbes sobre Orient Mitjà. I en el patriarcat maronita de Bkerké, el 15 de setembre, es va trobar amb 25.000 joves entre els quals hi havia religiosos i seminaristes. A la trobada hi havia també joves musulmans i un grup de refugiats de Síria, els quals van participar en la celebració de la Paraula. El Papa els va demanar ser testimonis de l'alegria i el perdó i els animà a ser promotors de pau i reconciliació. La fotografia mostra un moment de la trobada.

EL PROPER DIUMENGE

Diada del Domund 2012 i Any de la Fe

El lema donat enguany pel Papa per al Domund, que se celebra el dia 21 d'octubre, és aquest: «Missioners de la Fe.»

Un missioner podem dir que és la persona que ha rebut una missió, un encàrrec, de part d'algú que es fia d'ell i espera que el compleixi. Concretant-ho en l'àmbit religiós, missionera és aquella persona que transmet un missatge.

Jesús es fia de nosaltres, els que ens diem els seus seguidors, i ens fa un encàrrec. Quin? Anar per tot el món a donar testimoni de la Bona Nova que Ell ens va portar, de part del Pare. Nosaltres, els amics i seguidors de Jesús, hem rebut gratuïtament el do de la fe, el do d'haver-lo conegut i acceptat. La fe és el do més preuat que tota persona pot posseir: No es pot tenir res més gran que saber qui ets, d'on vénis, on vas i qui t'acompanya sempre al llarg del camí de la vida, perquè t'estima.

Per tant, tots els cristians, obeint l'encàrrec de Jesús, hem de ser missioners de la fe. La paraula d'enviament de Jesús, dirigida a nosaltres (Jn 20,21), per ser humana i divina no queda reclosa en el

temps, és oberta i té vigència actual, i fins a la fi del món.

Jesús no va dir: «Aneu vosaltres... els més llestos, els més macos, els blancs, els grans...» Jesús va dir: «Aneu...» I ara Jesús ens mira als ulls a cadascú i ens va repetint: «Vés-hi tu també.»

Com podem fer-ho? Com ser missioners? De paraula sempre que ens sigui possible, però sempre amb la nostra actitud, amb la nostra vida, que ha d'irradiar amor. La transmissió de la fe ha de ser humanitzadora, perquè va dirigida a persones amb necessitats humanes i espirituals. Aportem, doncs, la nostra pregària i la nostra almoïna per ajudar els missioners de països llunyans, que estan complint, amb esforç, el gran desig de Jesús, i proposem-nos ser autèntics missioners allà on estiguem i amb qui compartim la nostra existència humana.

Fem que la mirada de Jesús per a cadascun de nosaltres pugui ser de joia per a Ell i de pau per a nosaltres, perquè fem realitat el seu «aneu...», perquè som MISSIONERS DE LA FE.

Delegats de Missions
de Catalunya i Andorra

El Dr. Salvador Pié, expert del Sínode

El Dr. Salvador Pié ha estat nomenat pel Sant Pare teòleg expert del Sínode Episcopal que està reunit a Roma per estudiar el tema de «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». El Dr. Salvador Pié és sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Especialitzat en Teologia Fonamental i en Eclesiologia, el Dr. Pié ha dedicat especial atenció, en els seus diversos llibres, a l'estudi de la missió del laicatat en l'Església i en el món. També participen en el Sínode els catalans P. Josep Abella, superior general dels claretians; Emili Turú, superior general dels germans maristes, i el Dr. Josep M. Simón Castellví, president de la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

► Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria / com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí, un home correu, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: «Per què em tractes de bo? De bo, només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi». Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri en el Regne de Déu. Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

Llavors Pere és posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós». Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangeli han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 7,7-11)

Supliqué, y se me concedió la prudencia; invoqué, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a cetros y tronos, y, en su comparación, tuve en nada la riqueza.

No le equiparé la piedra más preciosa, porque todo el oro, a su lado, es un poco de arena, y, junto a ella, la plata vale lo que el barro. La quise más que la salud y la belleza, y me propuse tenerla por luz, porque su resplandor no tiene ocaso. Con ella me vinieron todos los bienes juntos, en sus manos había riquezas incontables.

► Salmo responsorial (89)

R. *Sácianos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Danos alegría, por los días en que nos afligiste, / por los años en que sufrimos desdichas. R.

Que tus siervos vean tu acción, / y sus hijos tu gloria. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 4,12-13)

La palabra de Dios es viva y eficaz, más tajante que espada de doble filo, penetrante hasta el punto donde se dividen alma y espíritu, coyunturas y tuétanos. Juzga los deseos e intenciones del corazón. No hay criatura que escape a su mirada. Todo está patente y descuberto a los ojos de aquel a quien hemos de rendir cuentas.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, cuando salía Jesús al camino, se le acercó uno corriendo, se arrodilló y le preguntó: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?» Jesús le contestó: «¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno más que Dios. Ya sabes los mandamientos: no matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estafarás, honra a tu padre y a tu madre.» Él replicó: «Maestro, todo eso lo he cumplido desde pequeño.» Jesús se le quedó mirando con cariño y le dijo: «Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, da el dinero a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego sígueme.» A estas palabras, él frunció el ceño y se marchó pesaroso, porque era muy rico.

Jesús, mirando alrededor, dijo a sus discípulos: «¡Qué difícil les va a ser a los ricos entrar en el reino de Dios!» Los discípulos se extrañaron de estas palabras. Jesús añadió: «Hijos, ¡qué difícil les es entrar en el reino de Dios a los que ponen su confianza en el dinero! Más fácil le es a un camello pasar por el ojo de una aguja, que a un rico entrar en el reino de Dios.» Ellos se espantaron y comentaban: «Entonces, ¿quién puede salvarse?» Jesús se les quedó mirando y les dijo: «Es imposible para los hombres, no para Dios. Dios lo puede todo.»

Pedro se puso a decirle: «Ya ves que nosotros lo hemos dejado todo y te hemos seguido.» Jesús dijo: «Os aseguro que quien deje casa, o hermanos o hermanas, o madre o padre, o hijos o tierras, por mí y por el Evangelio, recibirá ahora, en este tiempo, cien veces más —casas y hermanos y hermanas y madres e hijos y tierras, con persecuciones—, y en la edad futura vida eterna.»

Crist i el jove ric. Pintura de Bartholomew Breenberg (1599-1657), Johny Van Haesten Gallery, Londres

COMENTARI

Jesús i la bona nova

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Sir 15,1-6 / Sl 118 / Mt 11,25-30 ■ **dimarts:** Ga 5,1-6 / Sl 118 / Lc 11,37-41 ■ **dimecres:** Ga 5,18-25 / Sl 1 / Lc 11,42-46 ■ **dijous:** 2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9 ■ **divendres** (□ Terrassa): Ef 1,11-14 / Sl 32 / Lc 12,1-7 ■ **dissabte:** Ef 1,15-23 / Sl 8 / Lc 12,8-12 ■ **diumenge** vinent, XXIX de durant l'any (litúrgia hores: 1a setmana): Is 53,10-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45 (o més breu: 10,42-45).

Narració directa, amb una nova pregunta que dóna peu a l'ensenyament de Jesús. La pregunta del qui s'acosta a Jesús (un home, que Mateu convertirà en un jove) és: «Com podem rebre la vida eterna com un do». La resposta de Jesús és clara i precisa i, a més, és confirmada i complementada per dos aclariments ulteriors als deixebles que estan sorpresos per la radical exigència de Jesús. El text té nombrosos detalls que el fan especialment didàctic. N'escollim dos:

En la seva primera resposta, Jesús fa esment d'alguns manaments de la llei de Moisès. La referència als manaments sembla que implica una alta valoració de la legislació mosaica. Tanmateix, convé

fixar-se que la llei no és la resposta adequada, li falta quelcom: «Vés a vendre el que tens i dóna-ho als pobres... i vine, segueix-me». L'exigència de Jesús és notable i encara es farà més radical en la versió de Lluç («vés a vendre tot el que tens»). Però cal subratllar que Jesús també ha capgirat l'objectiu: ja no es tracta de «rebre la vida eterna com un do» sinó d'«entrar en el Regne de Déu». És un projecte que implica molt més la participació i la connivència dels humans.

Un segon detall a remarcar. L'ampliació de l'ensenyament de Jesús als deixebles que ho han deixat tot per seguir-lo és: «Ningú dels qui per mi i per l'evangeli han deixat casa, germans...» En aquesta formulació l'evangeli, la bona notícia,

és Jesús. La formulació resulta tan nova i sorprenent que Mateu i Lluç l'ometran. Però no és una formulació inusitada. Marc l'utilitza almenys en una altra ocasió (8,35), que tampoc reproduceixen ni Mateu ni Lluç. Aquesta suggeridora identificació entre Jesús i l'evangeli, la bona nova, no és cap llicència exegètica. Recordem que el títol de Marc és: «Començament de la bona notícia de Jesús, (que és) Messies, fill de Déu». És a dir que, quan s'oferia l'evangeli segons Marc, era Jesús el que s'oferia i el que rebien els destinataris. En aquest sentit, l'evangeli segons Joan se situa en plena continuïtat amb Marc i amb el seu missatge més pregona.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

42. La resurrecció de Jesús, el punt decisiu

« Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe. Fins i tot donem un fals testimoni de Déu mateix, ja que testimoniem en contra d'ell quan diem que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament. La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoniatge segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús *va existir solament en el passat* o, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. Amb el *sí* o *no* a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Els testimoniats neotestamentaris no deixen cap dubte que la resurrecció de Jesús va ser totalment di-

ferent del fet de reanimar un cadàver. La resurrecció de Jesús fou l'evasió cap a un tipus de vida totalment nou, cap a una vida no subjecta a la llei del morir, una vida que inaugura una nova dimensió de l'ésser homes. En la resurrecció de Jesús va ser assolida una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que ens afecta a tots i que obre un futur, un nou tipus de futur per als homes.

Amb raó, doncs, Pau va enllaçar indissolublement la resurrecció dels cristians i la resurrecció de Jesús: «Si els morts no ressusciten, tampoc Crist no va ressuscitar... Però, de fet, Crist va ressuscitar d'entre els morts, primícia dels qui són morts» (1Co 15.16.20). La resurrecció de Crist o és un esdeveniment universal o no és res, ens diu Pau. I tan sols si l'entendem com a esdeveniment universal, com a inauguració d'una nova dimensió de l'existència humana, estem sobre el camí d'una justa interpretació del testimoniatge sobre la resurrecció present en el Nou Testament.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

Con menos amor propio se vive mejor

—Con el *orgullo*, el *egoísmo* dominados... nuestra vida será mejor.
—Sin tanta *sensibilidad*, siempre a flor de piel,... sufriremos menos.
—Con menos *amor propio*... la vida ganará en calidad.

—Saber arrinconar el me han *insultado*, *humillado*, *crucificado*;
—Tener dominio interior para que una *palabra ofensiva* no nos *lastime* ni una *injuria* nos *saque de quicio*.

—No dejemos que nuestra *sensibilidad* —el *amor propio*, el *yo*— recoja todo cuanto pueda *herirnos*, *dañarnos* interiormente.

—Saber aceptar la ofensa, la cruz, la humillación, la contrariedad... por *amor* y a *imitación* de Jesús —en la Cruz— y con una sonrisa en los labios, como la imagen del santo Cristo del Castillo de Javier, que *sonríe* y que tantas veces contempló en su juventud Francisco.

—¿Quién después de haber puesto los ojos en un crucifijo, en Jesús clavado en la cruz —calumniado, vejado, humillado y sonriente—, no imitará su testimonio de *amor*, con amor y por amor?

—Si sabemos hacerlo habremos suprimido los insultos y las ofensas: el sufrimiento. Viviremos mejor.

J. M. Alimbau

SANTORAL

14. ✠ Diumenge XXVIII de durant l'any. Mare de Déu del Remei; sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. Dilluns. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. Dimarts. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Comenges.

17. Dimecres. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma

(107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. Dijous. Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. Divendres. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. Dissabte. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

ENTREVISTA

ANTONI PEDRAGOSA

Cortesía al volant

Del 16 al 19 d'octubre se celebra al centre salesià Martí Codolar (Barcelona) la trobada anual de delegats i agents de la pastoral de la carretera de l'Estat espanyol. Comptarà amb la presència d'experts en seguretat viària, a més d'agents de trànsit, personal sanitari de primera assistència o l'associació de víctimes d'accidents de trànsit. Entre els temes que es tractaran hi ha la visió pastoral del trànsit, les víctimes i el seu entorn familiar, l'humanisme en les primeres assistències, la convivència i la seguretat vial entre persones i cultures diferents. Tècnic en seguretat viària i membre de l'organització de la trobada, Antoni Pedragosa, assegura que el petit acte de cortesia que pot ser cedir el pas a aquell que té dificultat per sortir, que sempre té el senyal d'agraïment de l'altre, «ens demostra que la carretera i la via pública són, en potència, una autèntica escola de convivència».

Quan ens posem al volant, ens oblidem que som cristians?

La carretera ens posa a prova i davant del volant els nostres defectes es posen de manifest. També les nostres virtuts. Sembla que, en general, hi ha ganes de sentir-se superior als altres i això és un perill per a la seguretat viària, perquè genera confrontació. L'autèntica visió cristiana de la conducció consistiria a afliurar el *jo primer* i potenciar el *tu primer*.

Com hem de fer de la conducció un acte d'amor?

Crec que la pregunta central que ens hem de fer és: qui és l'altre per a mi? Quina actitud tinc respecte l'altre? Cal descobrir el goig d'una conducció respectuosa i tranquil·la, i veure que, de la mateixa manera que la conducció agressiva ens crispa els ànims i és perillosa, la conducció tranquil·la és molt més segura, ens pacifica i es transforma en un autèntic plaer.

Com educar i evangelitzar a la vegada els conductors?

Caldria fer, ja des de l'escola, una pedagogia que desprestigi les actituds egoïstes i, al mateix temps, prestigiés tot acte de respecte i de generositat envers els altres. El conductor cristià té la gran oportunitat, en conduir, de posar en pràctica el *manament nou* de Jesucrist: «Estimeu-vos els uns als altres...» És evident que entre els conductors hi ha creients i no creients, però tant si creuen com si no, l'ètica que emana de l'Evangeli és vàlida per a tothom. I m'atreveiria a dir que seria la clau per a una millor seguretat viària.

Òscar Bardaji i Martí

EVANGELIZAR

El testimonio de las obras

Tal vez uno de los haberes más sólidos de la Iglesia católica en este inicio del tercer milenio y como fruto de la renovación impulsada por el Concilio Vaticano II (1962-1965) es la gran movilización desplegada en los ámbitos sociales, caritativos y de solicitud por la justicia y la paz.

En efecto, los recelos hacia la tradición cristiana conviven en nuestra sociedad con una atracción por el testimonio, tanto de individuos (misioneros, misioneras, laicos cooperantes) como de instituciones (parroquias, movimientos, ONG de matriz cristiana) dedicadas a jóvenes en situación de riesgo, a marginados, a refugiados y exiliados, a enfermos del sida o a niños de familias desestructuradas, aquí y en los países del Tercer Mundo.

Este testimonio es rubricado a veces con el goteo lento pero incansante de mártires tanto en el Norte como en el Sur del planeta. Pablo VI lo afirmaba en *Evangelii nuntiandi*, 21: «Este testimonio constituye ya de por sí una proclamación silenciosa, pero también muy clara y eficaz, de la Buena Nueva. Hay en ello un gesto inicial de evangelización [...], testimonio que comporta presencia, participación, solidaridad y que es elemento esencial, en general el primero absolutamente en la evangelización.»

Ya afirmaba también el Concilio Vaticano II, en el número 19 de la Constitución *Gaudium et Spes*, que entre las diversas causas del ateísmo también hay que contar el mal ejemplo de los mismos cristianos. La constatación del Concilio sigue vigente cincuenta años después.

Sigue en pie, pues, el reto de mantener la preeminencia de este factor clave en la evangelización. Es el lenguaje que todo el mundo entiende, el primero que llega a los ojos y a los oídos. En él se juega algo vital para la evangelización: la credibilidad y un previo necesario para que pueda darse el primer anuncio verbal del Evangelio.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

L'Any de la Fe. «Què significa *creure*». Catequesi sobre el Credo, pel Dr. Joan Guiteras, dijous 18 i 25 d'octubre (19.30-20 h), al cor de la Catedral. Obert a tothom.

Unió Espiritual de Mares. Dimecres 17 d'octubre, a 2/4 de 5 missa i a continuació assemblea. És molt important que no hi falteu. Lloc: c/ Riera St. Miquel 1 bis, Barcelona. Informació: t. 934 351 845 (Montserrat Solé).

Parròquia Stes. Juliana i Semproniana (Via Trajana 1, Sant Adrià de Besòs). Organiza unas catequesis de adultos sobre el tema «Ven a oír su voz». Del 15 de octubre al 26 de noviembre, todos los lunes y jueves (21 h). T. 670 408 180.

XVIII Cicle de Música per la solidaritat. Coral Parc Logístic —Abertis, Saba— Francesc d'Assís Pagés, pianista; dir. Jordi Boltà. Obres de: A. P. Moya, E. Morera, J. Manén, F. Vila, M. Oltra, A. Roldán, i musicals de: A. Lloyd Webber, Elton John, ABBA i L. Berstein. Dissabte 20 d'octubre (9 del vespre) a Pquia. de Sant Ramon de Penyafort (Rbla. Catalunya, 115). Aportació solidària: 6 euros. Organitza: Ass. Per l'altre cor cremat de Barcelona-ajut al 4t Món.

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts d'octubre: 1) Dissabte 20 (21 h), 1a part: Coral Som, dir. Enric Azauga, boleros; 2a part: Coral Choir of Famagusta Municipality (Xipre), dir. Nikos Vichas, cançons tradicionals gregues. Concert solidari a favor de Càritas.

Grups d'Oració i Amistat. Jornada missionera per conèixer el treball de les Missioneres de la Institució Claretiana. Programa: laudes, conferències, dinar i eucaristia (c/ Travessera 13-15, Cornellà), dissabte 20 d'octubre (10-17 h). Inscripcions, t. 932 181 005.

Inauguració del curs 2012-13 a Cristianisme i Justícia. Algunes coordenades per comprendre el moment actual, amb Iñaki Gabilondo. Dilluns 15 d'octubre (19.30 h, c/ Lúria, 13). També es presentaran les línies de reflexió i les novetats del curs. Retransmissió en *streaming*.

Diada de Sant Galderic, patró dels pagesos catalans. Dimarts 16 d'octubre, a

Inauguració de curs al Seminari Conciliar de Barcelona i Sant Feliu

El dimarts 18 de setembre el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, acompanyat del bisbe Agustí Cortés, de Sant Feliu de Llobregat, va presidir la inauguració de curs del Seminari Conciliar de Barcelona.

L'acte es va obrir a la sala Sant Jordi amb uns parlaments del rector del Seminari, Mn. Josep M. Turull, i dels dos bisbes. Tots tres van destacar la importància de la celebració

de l'Any de la Fe també al Seminari, al llarg d'aquest curs. El bisbe Agustí va esmentar la figura de sant Joan d'Àvila, declarat doctor de l'Església el passat 7 d'octubre, i va subratllar el que ell va indicar al Concili de Trento: «És impossible la renovació de l'Església sense la renovació del clergat; i és impossible la renovació del clergat sense la renovació de la seva formació», convidant els seminaristes a prendre's molt seriosament el temps de formació en què estan. El cardenal Lluís Martínez Sistach va demanar als seminaristes que, en aquest Any de la Fe, agraïssin el do de la fe i el valorem, així com que coneguessin més la fe, la comunicassin millor i l'expressessin en la caritat. Després es va celebrar l'eucaristia a la capella central de l'edifici i es va acabar la trobada amb un sopar de germanor amb els seminaristes majors i menors de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona que es formen en aquest centre.

l'església romànica de Sant Pau del Camp (20 h), missa solemne en llaor i goig de sant Galderic, patró de la pagesia catalana, amb la col·laboració de la Coral Heura, dirigida per Gemma Andreu.

Jornada de formació permanent de la URC. Tema: «Nova evangelització i vida consagrada», pel P. Francesc Riu, salesià. Dissabte 20 d'octubre, (9.45-13.30 i 15.30-17.30). Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42). Cal fer inscripció prèvia a la URC (t. 933 024 367), (de 15 a 19 h), indicant el nom i cognoms de la persona que s'inscriu fent un pagament de 20 euros.

Dinar-conferència-col·loqui. «El compromís social dels cristians», amb Mons. Sebastià Taltavull, presentat per Ignasi Garcia Clavel, director d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona. Divendres 19 d'octubre (14-16.15 h) a la Fundació Pere Tarrés (c/ Numància, 149), a/e: www.pere-tarres.org/forumsocial. Reserves: formulari web. Preu: 20 € (aforament limitat). Informació: 944 301 606.

BREUS

Record del Dr. Tarrés al santuari de Núria. El passat 1 de setembre, al santuari de Núria es va recordar el beat Pere Tarrés i Claret, apòstol seglar, metge i sacer-

dot de la diòcesi de Barcelona, que tant estimava la Mare de Déu i el seu santuari pirinenc, on cada any passava alguns dies. En la festa de Sant Gil, patró dels pastors de Núria, el cardenal Martínez Sistach beneí una imatge del beat que ha quedat col·locada al santuari. És obra de l'escultora Rebeca Muñoz. Hi assistí l'arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives.

CURSOS

Convocats a l'Any de la Fe. Curs per a mestres i professors de religió catòlica organitzat per la Delegació diocesana d'Ensenyament (t. 932 701 015). Tots els dilluns d'octubre i novembre (18.30-20.30 h). Primera sessió 15 d'octubre: «La convocatòria d'un Any de la Fe: De la *Porta Fidei* de Benet XVI al proper Sínode sobre la Nova Evangelització», a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull (c/ Rivadeneyra 6, 3r).

Carta pastoral del Sr. Cardenal Arquebisbe sobre l'Any de la Fe

El Dr. Lluís Martínez Sistach ha publicat una carta pastoral titulada *Hombres i dones de fe*. En aquest document el cardenal de Barcelona ofereix orientacions per celebrar amb fruit l'Any de la Fe. Benet XVI ha invitat tota l'Església a celebrar aquest Any de la Fe en ocasió del cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II i del vintè aniversari de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*. L'Any de la Fe ha estat obert el passat dijous 11 d'octubre i es clourà el 24 de novembre de 2013.

D'aquesta carta pastoral se n'ha fet una edició en català i en castellà, en opuscles separats, donada l'extensió del document (unes 40 pàgines). Se'n poden demanar exemplars a la Secretaria General de l'Arquebisbat de Barcelona.

LLIBRES

Ensenya'ns a pregar, de Francesc Coll i Alzina.

Es tracta d'una col·lecció de cinc llibrets que constitueixen una veritable escola de pregària per als infants. El primer està dedicat als nens i nenes de 7 anys i els successius llibrets són per als de 8, 9, 10 i 11 anys. Llibrets breus d'unes 40 pàgines, molt ben il·lustrats i amb poca lletra i molt ben disposada. «"Escola de pregària" —diu l'autor— vol ser una eina per a pares i educadors, per tal d'ajudar els nens i les nenes a entrar en el món de la pregària a partir dels salms». Publicats per Editorial Claret.

PALABRA Y VIDA

Aquella primavera que quería Juan XXIII

Se han cumplido estos días los cincuenta años de la apertura del Concilio Vaticano II por Juan XXIII. Este Papa quería que el Concilio fuese el signo anunciador de una nueva primavera de la Iglesia. Aquel sueño es todavía válido en estos tiempos difíciles en tantos aspectos de la vida. Todos hemos de trabajar para que la Iglesia realice cada día mejor su misión en medio de nuestro mundo y dé aquellos frutos que Jesucristo le prometió: «No me habéis escogido vosotros a mí, sino que soy yo que os he escogido a vosotros y os he confiado la misión de ir por todo el mundo y dar fruto, un fruto que permanezca para siempre.»

La llamada que el Señor nos hace para dar fruto culmina en su discurso sobre la vid verdadera. Hay algo que es necesario para poder dar fruto. Jesús, vid verdadera, nos dice que «así como los sarmientos, si no están unidos a la vid, no pueden dar fruto, tampoco vosotros no podéis dar fruto si no estáis en mí» (Jn 15,4).

Disponer a la Iglesia para que pueda aportar los frutos que ha de dar al mundo de hoy es también el ob-

jetivo principal del Santo Padre actual, Benedicto XVI. Por esto ha querido celebrar el Año de la Fe. La Iglesia florece con frutos abundantes si vive intensamente la fe. Hemos de reemprender la reflexión y la acción inspirada en los textos del Concilio Vaticano II, que representan un verdadero puente entre el hoy cristiano y la gran tradición de la Iglesia.

Como cristianos, estamos llamados a amar este tiempo nuestro y a creer que es posible comunicar el Evangelio ahora, en medio de estos hombres y mujeres, en medio de estos jóvenes y niños de hoy. Es significativo que el Santo Padre haya querido, coincidiendo con los 50 años del inicio del Concilio Vaticano II, un sínodo sobre la nueva evangelización, que estos días se está celebrando en Roma. Efectivamente, el sentido del Concilio —como decía Pablo VI— fue el de comunicar mejor el Evangelio a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.

El nuestro no es un tiempo de cautividad para el Evangelio. Es —eso sí— un tiempo en el que estamos llamados a vivir y a testimoniar, con alegría y humildad, nuestra fe. Esto nos pide permanecer muy uni-

dos a Jesucristo, como el Papa nos invita a hacer al decimos: «Durante este tiempo tendremos la mirada fija en Jesucristo, que inició y completó nuestra fe». Este Año ha de ser una ocasión para que comprendamos más profundamente que el fundamento de la fe cristiana es «el encuentro con un acontecimiento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con ello, una orientación decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Ciertamente, como decía el gran teólogo y cardenal John Henry Newman, beatificado por Benedicto XVI, «la fe no es alguna cosa. La fe es Alguien. La fe no es cualquier alguien. La fe es Jesucristo».

Toda la acción evangelizadora pide que los cristianos tengamos como centro a Jesucristo. Conocer mejor, amar más intensamente e imitar más fielmente a Jesucristo; aquí radica la esencia de la vida cristiana y de aquí ha de surgir el dinamismo que impulse a los cristianos a dar testimonio de su fe, tanto personal como comunitariamente, al servicio de la Iglesia y del mundo.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona